

	str.
Sdělení Charty 77 ze dne 6.11.1978 /Změna mluvčího/	1
Dopis Marty Kubišové signatářům Charty 77	1
Otevřený dopis Charty 77 a Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných Kurtu Waldheimovi a..	1
Charta 77 a Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných píše mezinárodnímu kongresu na obranu R.Bahra	4
Společný dopis Charty 77 a KOR /Sejmu PLR a Federálnímu shromáždění ČSSR/	10
Sdělení Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných :	
č.50 /Hrabal a Volf odsouzení/	4
č.51 /Petřivý trestně stíhán/	6
č.52 /Novotný a Těšínský odsouzení/	6
č.53 /Riha pravomocně odsouzen/	7
č.54 /Represe před 28. říjnem 1978/	7
č.55 /Cibulka, Chloupek, Pospíchal odsouzení/	8
č.56 /Brychta a Novák odsouzení/	9
č.57 /Pověření pro Františka Janoucha/	10
Interview Jaroslava Šabaty pro Extrablát	10
59 československých občanů žádá představi- tele Socialistické Internacionály o podporu ve věci Jaroslava Šabaty	14
Karel Soukup píše J.E. arcibiskupovi Františku kardinálu Tomáškoví	15
Petr Uhl : Otevřený dopis Leonidu Pljuščovi	16
Marie Mašterová: Odvolání proti zamítnutí vystěhování	17
Krátké zprávy:	
1/ dopis papeži Janu Pavlů II	17
2/ ing. Zdenka Řeháková - výpověď ze zaměstnání	18
3/ Charta 77 dostává cenu	
4/ 5 amerických senátorů v Praze	18
5/ Ludvík Vaculík - fejton	18

Charta 77 oznamuje, že než bude moci nastoupit dezignovaný nástupce odstoupící Marty Kubišové, byl pověřen funkcí mluvčího Charty 77 Václav Havel. Do doby nezákonného věznění třetího mluvčího dr. Jaroslava Šabaty budou mluvčí všechny dokumenty Charty konzultovat s těmi signatáři, které Jaroslav Šabata k tomu pověřil.

Dr. Ladislav Hejdránek
mluvčí Charty 77

Václav Havel
mluvčí Charty 77

Marta Kubišová

Dopis Marty Kubišové signatářům Charty 77:

Drazí přátelé,

po předběžném rozhovoru s PHDr. Ladislavem Hejdránkem a po dnešní konzultaci s lékařem jsem nucena Vám oznámit, že nadále nemohu ze zdravotních důvodů pokračovat ve vykonávání funkce mluvčí Charty 77.

Budu si vždy pokládat za čest, že mi naše společné úsilí umožnilo více než rok žít v blízkosti tak skvělých lidí, jakými jsou prof. Jiří Hájek, PHDr. Ladislav Hejdránek a Dr. Jaroslav Šabata. Především jim chci poděkovat za spolupráci, která mi přinesla mnoho vzácných - a dosud neznámých - životních zkušeností.

/Moje zatím nejzajímavější angažmá!/
•

Všem signatářům Charty 77 upřímně děkuji za účinnou pomoc a za důvěru, jež pro mne znamenala důležitou podporu při plnění svěřených úkolů.

Vaše

Marta Kubišová
/Soudní ul.č.12, Praha 4 - Pankrác/

ooo 000 ooo

Otevřený dopis Kurtu Waldheimovi, generálnímu tajemníku OSN, a hlavám států, jejichž představitelé podepsali Závěrečný akt helsinské konference

Vážený pane generální tajemníku,
vážené paní a vážení pánové!

Už dvaadvacet měsíců působí v Československu - členské zemi OSN, která přiléhala Mezinárodní paktů o lidských a občanských právech a Závěrečný akt helsinské konference - občanská iniciativa Charta 77. Toto neformální společenství si předsevzalo sledovat, jak jsou v naší zemi respektována zákony zaručená lidská práva, a nabídlo, že o této otázce povede dialog s orgány státní moci i se všemi zainteresovanými složkami společnosti, že bude na porušování lidských práv v různých oblastech společenského života upozorňovat a navrhopvat příslušná řešení. Charta 77 vydala a zaslala státním orgánům už jednadvacet dokumentů a obrátila se na ně s celou řadou dopisů, návrhů a stížností. Ani na jedno ~~podání~~ z těchto podání státní orgány neodpověděly. Jednotliví signatáři Charty 77 a jejich různé skupiny, jakož i další občané, s Chartou 77 spolupracující nebo ji inspirující, odeslali v téže době různým československým institucím několik set rozmanitých přípisů. Drtivá většina jich rovněž nebyla zodpovězena. Tato okolnost nás vede k tomu, abychom Vás upozornili na stále se zhoršující situaci v oblasti občanských práv v naší zemi a na zesilující se perzekuci všech osob, které se za respektování lidských práv angažují nebo které se snaží tato práva uplatnit. Žádáme Vás, abyste se situací v Československu zabývali, přešetřili si údaje, které Charta 77 zveřejnila, a apelovali na československou vládu, aby zjednala nápravu a respektovala závazky, vyplývající z mezinárodních smluv, které podepsala.

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných, který vznikl v prostředí Charty 77 a působí v duchu jejího poslání, vydal už padesát sdělení, v nichž veřejnost seznamuje s různými případy trestního stíhání osob, které se nedopustili ničeho

jiného, než se projevily v soulaďu se svým přesvědčením a svědomím. Z neúplných informací, které má tento výbor k dispozici, vyplývá, že je z těchto důvodů v Československu ve vazbě nebo ve výkonu trestu značný počet občanů - jenom signatářů a stoupců Charty 77 je momentálně vězněno několik desítek. Lidé jsou u nás zavíráni například za to, že u nich bylo nalezeno několik strojopisných kopií některého z dokumentů Charty 77 /např. Josef Brychta, Jiří Chmel, Michal Kobal, Miloslav Lojek, Ivan Manásek, Pavel Novák, František Pitor, Jan Zmatlík/, nebo dokonce jen za to, že si opisovali texty nepublikovaných spisovatelů nebo že si nahrávali nekonformní hudbu /např. Petr Cibulka, Libor Chloupek, Petr Bospíchal, Pavel Roubal/. Stále častější jsou pokusy čs. Státní bezpečnosti konstruovat proti signatářům Charty 77 a dalším nepohodlným osobám obvinění z různých kriminálních deliktů a pod takovouto záminkou je obvykle uvěznit /např. Otta Bednářová, Václav Havel, Ivan Jirous, Jaroslav Kukal, Pavel Landovský, Ladislav Lis, Jelena Mašínová, Tomáš Petřivý, Jan Šimsa/. Tato tendence dosáhla zatím svého vrcholu v nedávném zatčení a obvinění mluvčího Charty 77 dr. Jaroslava Šabaty. Jaroslav Šabata byl protiprávně zadržen, když se chtěl zúčastnit schůzky signatářů Charty 77 se členy polského výboru společenské sebeobraný /KOR/, a byl obviněn z toho, že napadl bezpečnostní orgány, ačkoli pravý opak je pravdou: policisté ho po předvedení na stanici bezdůvodně napadli a surově zbili. Není to první případ tohoto druhu a vznesené obvinění je stejně absurdní, jako v obdobných předchozích případech. Další lidé jsou zavíráni za to, že zasílali texty českých autorů do ciziny /Jiří Lederer, Ota Ornest/, že vlastnili zahraniční literaturu /např. Vladimír Laštůvka, Aleš Macháček/, nebo za to, že upozorňovali různé orgány na bezpráví ve svém okolí /např. Zdeněk Kašták, Peter Pohl, Oldřich Tomek, Jiří Veselý/. Ačkoli představitelé státu nejednou zdůraznili, že "případ Charty 77" bude řešen výlučně politickými prostředky, nelze tu už dávno mluvit o nějakém politickém řešení: jak signatáři Charty 77, tak i další občané jsou nejrůzněji provokováni, obviňováni z věcí, kterých se nedopustili, zavíráni za činnost, která je v soulaďu s ústavou ČSSR, a v rozporu s právními předpisy drženi dlouhé měsíce ve vazbě.

Objevují se velmi alarmující případy teroristického násilí, anonymního vydírání a různých ~~zasaďů~~ krutých zásahů do soukromí /např. Karel Bartošek, Bohuslav Doležal, Jiří Kasal, Pavel Kohout, Elzbieta Ledererová, Ivan Medek, Věnek Šilhan/, které nejsou nikdy řádně vyšetřeny a které řadou okolností vyvolávají dojem, že se dějí s vědomím některých složek Státní bezpečnosti.

Existuje celá bohatá škála méně nápadných a méně známých policejních zákroků proti zastáncům lidských práv, které jsou však velice důležité tím, co signalizují: snahu zcela potlačit a znemožnit jakýkoli i ten nešikromnější - nekonformní projev či svobodný tvůrčí čin. Mnoho aktivních signatářů Charty 77 je stále častěji bez náležitého právního podkladu zadržováno policií na dva až čtyři dny /při návštěvě Leonida Brežněva v Praze, v době plánované schůzky s polskými přáteli/, mnozí jsou neustále sledováni Bezpečností, nad jinými /Jiří Hájek, Václav Havel, Ladislav Hejdránek, František Kriegel, Jaroslav Šabata, Petr Uhl/ byl nebo je zcela nezákonně vykonáván otevřený a dlouhotrvající policejní dohled, spojený s různými omezeními a šikanami. Signatáři Charty 77 a jejich přátelé jsou pod různými záminkami vždy znovu podrobováni dlouhým výslechům / za uplynulé dva roky jde jejich počet do tisíců/, při nichž je jim různě vyhrožováno a při nichž se občas užívá i fyzického násilí. Znovu a znovu se opakují i domovní a osobní prohlídky. Nejednou policie znemožňuje aktivním občanům i tak elementární věci, jako sejit se na přátelské schůzce, vůbec se navzájem setkat, opustit svůj byt či místo svého bydliště apod. Mnoha desítkám signatářů byly vypojeny telefony, jejich byty jsou nepokrytě odposlouchávány, jejich pohyby fotografovány a filmovány, není jim doručována korespondence. Zvláště absurdní jsou policejní zákroky proti soukromým přednáškám, diskuzím a kulturním podnikům. Nedávno například počatná policejní asistence opakovaně zabránila tomu, aby se v soukromých bytech konala představení Shakespearovy hry Macbeth v provedení zasloužilé umělkyně Vlasty Chramostové, Pavla Landovského, Pavla Kohouta, Terezy Kohoutové a Vlastimila Třešňáka. Lidé, kteří se chtěli těchto představení účastnit, byli policií legitimováni, nebyli vpuštěni do domu a někteří byli sledováni a vyslýcháni. Považujeme za děsivé, když se ve dvacátém století v kulturní evropské zemi, musí shakesperovští herci plížit zadními schodišti a sklepy, aby mohli několika přátelům v soukromém

bytě zarecitovat. Předmětem trvalé pozornosti Bezpečnosti jsou strojopisné edice děl nepublikovaných autorů; jejich opisovači jsou pronásledováni; v knihvazačstvích i při prohlídkách v soukromých bytech jsou rukopisy zabavovány a v jednom případě byl spisovatel dokonce vězněn za to, že napsal román a poskytl ho k "samizdatovému" šíření /Gruša/. Zvláště tvrdě jsou opatření policie proti příznivcům nekonformní hudby, Soukromé koncerty jsou rozháněny, jako by šlo o nějaké schůze podsvětí. Stal se i případ, že venkovský domek, v němž se častěji mladí hudebníci scházeli, byl majitelům odnat pod naprosto směšnou záminkou, že právě na jeho místě má být zřízena autobusová zastávka, a téhož dne, kdy se postižená rodina /Jan Pránc/ z domu stěhovala, vyhozen demonstrativně do povětří. Ze skryté a mnohdy dokonce otevřené iniciativy Bezpečnosti jsou stoupenci lidských práv stále propouštěni z práce, je jim znemožňováno přijmout vůbec jakékoli zaměstnání, jsou zbavováni důchodů, vystěhováváni z bytů, jejich dětem je upíráno právo na vzdělání a dokonce i přijetí do jeslí, /Pavel Landovský/, jejich partneři jsou donucováni k rozvodu /Pavel Landovský, Břetislav Verner/. Vyskytly se i případy odmítnutí lékařské péče /Ivana Hyblerová/ či naopak svévolná internace v psychiatrických nebo jiných zdravotních zařízeních. Např. už dvakrát se stalo, že se lékaři pod tlakem bezpečnostních orgánů zpronevěřili zásadám lidské etiky a dopustili, aby postižené ženy byly násilně a bezdůvodně internovány na venerologické klinice /Zdena Erteltová, Zina Kočová/.

Mohli bychom vyjmenovat mnoho ~~případů bezpráví~~ dalších případů bezpráví; většina z nich je zachycena v různých dokumentech a stížnostech, které byly zveřejněny v zahraničí nebo "samizdatovým" způsobem odeslány státním orgánům. Ve svém úhrnu svědčí tyto případy o zhoršující se atmosféře života v naší zemi a o tom, že některé složky státní moci jsou rozhodnuty udělat cokoli, aby zcela umlčely svobodně myslící lidi a aby jim znemožnily důstojný lidský život. Takovým lidem jsou nejen upírána základní lidská práva, zakotvená ve Všeobecné deklaraci lidských práv a všech dalších podobných dokumentech, ale mnohdy je jim znemožňováno i to, co je v civilizovaném světě tak samozřejmé, že to není v příslušných zákonech ani přímo a výslovně fixováno. V naší zemi penuje atmosféra strachu, lidé se bojí nejen projevit své názory, ale dokonce i stýkat se s těmi, kdo se své názory projevit snaží. Blíží se rok 1984 a my bohužel musíme konstatovat zjevné příznaky toho, že se situace kolem nás v mnohém přibližuje Orwellově vizi světa, v němž je člověk zbaven základního práva na ~~svobodný~~ svobodný a důstojný život.

Netvrdíme, že československá vláda je bezprostředně odpovědná za všechna bezpráví, jež jsme tu zmiňovali. Leccos dokonce nasvědčuje tomu, že některé složky státní moci - a především bezpečnostního aparátu - se snaží vymknout jakékoli kontrole a sledovat vlastní linii bez ohledu na vnitropolitické a společenské důsledky a bez ohledu na mezinárodní postavení v ČSSR.

Náprava situace je především úkolem československých občanů a československých institucí. To ale ~~známá~~ ^{neznámá} že by mezinárodní veřejnosti a jiným vládám mělo být lhostejné, co se v naší zemi děje, a že by jejich zájem o naši situaci měl být považován za "vměšování". Idea OSN vychází z přesvědčení, že osud obyvatel této planety není a nemůže být jen záležitostí jednotlivých vlád, ale že je společnou starostí celého lidského společenství. A v Závěrečném aktu helsinské konference je výslovně stvrzeno právo signatářů států sledovat jeho plnění i v jiných zemích.

Proto se na vás obracíme s tímto upozorněním a s touto výzvou v naději, že jim budete věnovat pozornost. A jestliže pro obhájce lidských práv v této zemi představuje uvěznění Jaroslava Sabaty bezprostřední výzvu a hrozbu jejich dalšímu úsilí, měl by se jeho osud stát i zkušebním kamenem zájmu mezinárodní veřejnosti a jejího vlivu na naše vnitřní poměry.

Marta Kubišová
mluvčí Charty 77

Ladislav Hejdiánek
mluvčí Charty 77

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

6. listopadu 1978

Ve dnech 16. - 19. listopadu se v Západním Berlíně koná mezinárodní kongres na obranu Rudolfa Bahra a o jeho díle. Pořádají ho evropská nakladatelství v Kolíně nad Rýnem, Výbor na osvobození R. Bahra /Paříž/. Pořadatelé kongresu je rovněž osmnáct západoevropských vědeckých, kulturních a politických pracovníků, mezi nimi i Zdeněk Hejzlar, signatář Charty 77 Zdeněk Mlynář a Jiří Pelikán. Ve třech společných diskuzích a v jednání devíti pracovních skupin se budou účastníci kongresu zabývat jednotlivými aspekty Bahrovy knihy Alternativa a jejími širšími souvislostmi. Kongresu se aktivně účastní především funkcionáři odborů a socialistických a komunistických stran a organizací západní Evropy a také početná skupina východoevropských exulantů,

zvláště z NDR a CSSR. Dne 31.10.1978 byl v Německé hale v Berlíně uspořádán koncert ve prospěch R. Bahra, dne 10.12.1978 udělí Mezinárodní liga pro lidská práva R. Bahrovi medaili Carla von Ossietzkeho. Mluvší Charty 77 a Výbor na ochranu nespravedlivě stíhaných zasílají účastníkům kongresu tento dopis:

Milí přátelé!

Srdečně Vás zdravíme a přejeme úspěch Vašemu jednání. Osud ekonoma Rudolfa Bahra, který byl vloni v NDR uvězněn a letos odsouzen k osmi letům vězení, znepokojuje také nás v Československu. Je nám zřejmé, že obvinění z vyzvědačství bylo vzneseno proto, že R. Bahre napsal knihu Alternativa, která je pokusem o marxistickou analýzu systému tzv. reálného socialismu. Mezinárodní kongres, který se koná nejen na jeho obranu, ale chce kritickým způsobem hodnotit jeho názory, je však důkazem, že v dnešním světě nelzepotlačit myšlenku a že represe, která má izolovat toho, kdo myšlenku vyslovil, se nakonec obrátí proti těm, kteří ho chtějí umlčet.

Považujeme R. Bahra za politického vězně, který je žalářován pro své přesvědčení. Výbor na ochranu nespravedlivě stíhaných mu již v srpnu t.r. vyslovil svou solidaritu. Také čtrnáct signatářů Charty 77 spolu se sedmi členy polského Výboru společenské sebeobrany /KOR/ vzpomnělo ve společném dopise R. Bahra mezi těmi, kdo jsou ve východní Evropě vězněni za opoziční činnost nebo za obranu lidských práv.

Požádali jste nás, abychom na Váš kongres poslali alespon písemné příspěvky, neboť kongresu se mohou osobně zúčastnit jen ti z nás, kteří žijí v exilu. I když pro technické potíže nebudeme moci zaslat větší počet příspěvků, mají mnozí signatáři Charty 77 o takovou diskusi zájem, rádi bychom se proto seznámili s materiály Vašeho kongresu.

Charta 77 jako společenství občanů, usilujících o lidská práva, sdružuje lidi nejrůznějšího politického zaměření, a proto jejich názory na Bahrovo dílo budou jistě značně odlišné, to je ovšem ku prospěchu věci samé. Bez ohledu na své politické a ekonomické názory, zaujímáme však všichni jasné a pevné stanovisko k osobě R. Bahra, tento kritik režimu musí být propuštěn a jemu i všem ostatním musí být poskytnuta možnost svou kritiku přednést veřejně především ve své vlastní zemi, tj. v NDR.

Solidarizujeme se s Vaším hápanem za propuštění R. Bahra a těšíme se na další spolupráci.

Praha, dne 6.11.1978

Dr. Ladislav Hejdašek
mluvší Charty 77

Václav Havel
mluvší Charty 77

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

- o - o - o - o - o - o - o -

Sdělení č.50

Ve dnech 11. a 26. října 1978 proběhlo před senátem městského soudu v Praze za předsednictví JUDr. Bureše hlavní líčení s obžalovanými Františkem H r a b a l e m a Jiřím V o l f e m /viz Sdělení č.12 a č.43/. Dne 26.10. byl vynesena rozsudek, kterým byli oba obžalovaní shledáni vinnými tr.činem podvracení republiky /§ 98/1 tr.z./ a odsouzeni k nepodmíně-

nému trestu odnětí svobody, každý na tři roky a to František Hrabal v I. a Jiří Volf ve II. nápravné skupině. Rozsudek dosud nenabyl právní moci, oba obžalovaní jsou zatím ve vazbě ve věznici Ministerstva spravedlnosti v Praze Ruzyni. Právním zástupcem Františka Hrabala je JUDr. Lukavec a obhájcem Jiřího Volfa JUDr. Hájek oba z pražských Advokátních pořaden.

František Hrabal a Jiří Volf měli svým známým a náhodným adresátům, vybraným např. z telefonních seznamů, rozesílat dopisy, které obsahovaly protistátní, protistranické a protispolečenské písemnosti. Jednalo se především o prohlášení, dokumenty, dopisy a sdělení Charty 77, články a dopisy Jana Patočky, Jiřího Hájka, Zdenka Mlynáře, Josefy Slánské a dalších signatářů Charty 77 bojujete, o prohlášení /patrně neexistujícího/ Výboru proti diktatuře a o dopis dělníkům a dělnicím. Dále pak dopisy obsahovaly články Františka Hrabala /viz Sdělení č.43/. Asi 10 občanů z různých měst odevzdalo tyto dopisy do rukou SNB. Jiří Volf měl navíc v den, kdy slavil svou svatbu, napsat na zdi vozovky J. Jindřichova Hradce různá hesla, jako např. / Svobodu nelze měřit rozměry mříží a další, v nichž se často vyskytovalo číslo 1968. František Hrabal se přiznal k zasílání dopisů a svého činu litoval. Od jejich rozsílání upustil sám nejméně čtyři měsíce před svým zadržením. Zároveň však ve svém posledním slově u soudu prohlásil, že zabavené tiskoviny nepokládá za závadné a že proto žádá o jejich vrácení. Dále prohlásil, že se necítí vinen ve smyslu obžaloby, neboť není nepřitelem socialistického společenského a státního zřízení. Takové nařčení pocituje jako urážku svého politického přesvědčení /ustanovení dle § 98 - podvracení republiky - vyžaduje totiž jako nezbytnou podmínku ke spáchání tohoto trestného činu též subjektivní postoj pachatele, jeho protisocialistické zaměření. Justiční orgány však aplikují zásadu, vyhlášenou v Bulletinu NS v Praze č.97 z r.1971, že subjektivní postoj pachatele vyplývá z jeho subjektivní činnosti. Tuto zásadu též připomněl ve své závěrečné řeči zástupce městské prokuratury.

Jiří Volf se také přiznal k zasílání dopisů, co se týče psaní nápisů, prohlásil, že jde o konstrukci / a důkazní řízení vyznělo v tomto ohledu vsutku nepřesvědčivě/. Dále řekl, že tá nejchudší a nejubožejší, jako on, jsou svědomím společnosti a společnost by tedy měla naslouchat jejich kritice. Také on rozhodně odmítl nařčení z protisocialistických postojů. V průběh hlavního líčení si Jiří Volf stěžoval na to, že byl při výsledcích vystaven fyzickému a psychickému nátlaku ze strany vyšetřovatelů, kteří ho bili pěstmi do břicha a do obličeje, šlapali mu na prsty u nohou, křičeli na něj, nadávali mu ap. a na druhé straně mu zase slibovali propuštění po amnestii, která měla prý být vyhlášena k výročí Února, bude-li se chovat a vypovídat podle jejich přání. Věc vyšetřovali por. Jánoš z Banské Bystrice, který byl vedoucím skupiny, poručík Sák a kap. Z. Jurča, bytem Drobného 24, Bratislava. Posledně jmenovaný, který byl dle svého vyjádření jen zřídka přítomen při výsledcích, během hlavního líčení tvrzení obžalovaného popřel. Pravil, že vyšetřovatelé měli dostatek svědeckých výpovědí a věcných důkazů, než aby museli používat metody, které jsou jim cizí. Por. Jánoš, který byl též předvolán jako svědek, se nedostavil údajně z technických důvodů. Jiří Volf trval na své výpovědi i po výsledku kpt. Jurči a senát tuto otázku nijak neřešil.

František Hrabal je dělník /26/, pracoval v závodě Mitas v Praze 10. Píše básně, povídky, politické statě. Je ženatý, spolu se svou ženou Irenou bydlí v Praze 10- Hostivař, Na Plískavě 123/27. Připomínáme, že trpí poruchami zažívacího traktu a bolestmi hlavy a páteře, k čemuž se ve vazbě přidružily těžké depresivní stavy. Vězenský lékař mu podává údajně velmi silná antidepresiva. František Hrabal však nemohl při hlavním líčení uvést jejich název, neboť léky ve vazbě se podávají bez označení.

Jiří Volf /26/ pracoval do svého zadržení jako řidič Správy silnic v Jindřichově Hradci. Píše povídky, z nichž jedna byla uveřejněna v místním tisku. Bydlí ve Schweigerově ul.č.377/II v Jindřichově Hradci. Je ženatý a má několikaměsíční dítě - v současné době probíhá rozvodové řízení z popudu jeho manželky. Jiří Volf strávil převážnou část svého dětství v dětském domově, má blízké příbuzné a do vazby nedostává žádné dopisy ani balíčky. V minulosti byl trestán odnětím svobody na pět měsíců nepodmíněně pro rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví /§ 132 tr.z. a přečin pytláctví /sou-

hrnný trest/. Podobně jako František Hrabal trpí psychickými potížemi. ní stíhání Františka Hrabala a Jiřího Volfa je dalším porušením práv, která vyplývají z přijatých mezinárodních smluv a o jejich naplnění usilovali i oba obžalovaní. František Hrabal a Jiří Volf veřejným poukazováním na problematiku lidských práv v praxi plnili to, k čemu se zavázali všichni signatáři Charty 77. Tresty, které soud vynesl pokládáme za velmi vysoké a kruté, navíc obžalovaným polehčovalo několik okolností, k nimž senát údajně přihlédl.

1.11.1978

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

- o - o - o - o - o - o -

Sdělení č. 51

Dne 6.10.1978 vydal vyšetřovatel okresní prokuratury v Ústí nad Orlicí usnesení o zahájení trestního stíhání Tomáše Petřivého, nar. 29.12.1955 v Bratislavě, studenta FAMU v Praze, trvale bytem Bratislava, Sibiřská 54. Tomáš Petřivý je obviněn, že dne 20.9.1978 za jízdy v rychlíku č.253 do Polska a dále v polské pohraniční stanici Mezilesí, kde byl vyveden z vlaku, fyzicky a slovně napadl příslušníky pasové kontroly, čímž se dopustil trestného činu útoku na veřejného činitele § 155/1b, § 156/2 cr.z./

Onoho dne chtěl Tomáš Petřivý odcestovat s platným cestovním dokladem do Polska; byl však na hranici zadržen, eskortován do Prahy a celkem více než dva dny vězněn. Jeho zadržení bylo součástí rozsáhlejší akce Státní bezpečnosti z 20.9.1978, která byla zaměřena proti dalšímu rozvoji čs.-polského přátelství a spolupráce obránců lidských práv /viz naše sdělení č.38/.

Po svém propuštění 23.9. 1978 napsal Tomáš Petřivý obsáhlou zprávu, v níž líčí průběh svého zadržení i výsledky, jimž byl 22. a 23.9. v Praze podroben: příslušníci StB mu hrozili obviněním z celé řady trestných činů - jejich hrozby byly součástí nátlaku, aby Tomáš Petřivý pracoval se StB jako informátor.

Jak známo /viz Sdělení č.41/, byl Tomáš Petřivý dne 1.10.1978 znovu zajištěn na 48 hodin; tentokrát byl zadržen spolu s mluvčím Charty 77 Jaroslavem Sabatou a s Jiřím Němcem v Peci pod Sněžkou v souvislosti se zmařenou schůzkou členů polského Výboru společenské sebeobrany /KOR/ a signatářů Charty 77. Po převezení na okrsek VB došlo k incidentu, při němž byl Jaroslav Sabata příslušníky VB zbit /poté byl obviněn z útoku na veřejného činitele a je do dnešního dne ve vazbě/. Tomáš Petřivý je kromě zúčastněných stran jediným očitým svědkem počátečního průběhu tohoto incidentu,

Vše nasvědčuje tomu, že zpráva Tomáše Petřivého o jeho zadržení na hranici dne 20.9. je pravdivá a že obvinění proti němu je vykonstruované; dále tomu, že průběh výslechu Tomáše Petřivého byl takový, jak popisuje. O snaze zastrašit důležitého svědka ve věci Jaroslava Sabaty svědčí i další zajištění Tomáše Petřivého na 48 hodin /okolo 28.10.1978 - tedy již třetí v průběhu šesti týdnů/ a jeho vyloučení z Vysoké školy dne 13.11.1978 /pouze na základě vzneseného obvinění/. Zejména důležitý je fakt, že obvinění proti Tomáši Petřivému bylo vzneseno až tři týdny po údajném incidentu a tedy šest dní poté, co byl obviněn a uvězněn Jaroslav Sabata.

15. listopadu 1978

Výbor na ochranu nespravedlivě stíhaných

- o - o - o - o - o -

Sdělení č.52

Senát krajského soudu v Plzni, jemuž předsedal JUDr. Milan Fatzenbauer, odsoudil v hlavním líčení, konaném dne 30.10.1978, ing. Václava Novot -

né ho za přípravu trestného činu podvracení republiky /§ 98/1 tr.z./ k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 14 měsíců ve II. nápravně výchovné skupině. Při výměře trestu přihlédl k psychickému stavu obžalovaného /§ 32/1 tr.z./ v době, kdy se ing. Václav Novotný měl trestného činu dopustit, a uložil mu ambulantní ochranné léčení /§ 72 tr.z./. Ing. Václav Novotný se proti rozsudku odvolal; je od 12.1.1978 držen ve vazbě. Ve stejné hlavní líčení odsoudil uvedený soud Zdenka Těšínského za pomoc k pokusu o tr. čin opuštění republiky a přípravu tohoto trestného činu /§ 109 tr.z./ k trestu odnětí svobody v trvání 15 měsíců s podmíněným odkladem na tři roky. Zdeněk Těšínský je od začátku března, t.r., kdybyl propuštěn z vazby, na svobodě. Rozsudek nad Zdenkem Těšínským je pravomocný. Z obviněných, stíhaných v trestní věci proti Jaroslavu Dvořákovi a spol., kteří byli odsouzeni již dříve, se proti rozsudku krajského soudu v Plzni odvolal pouze Robert Mergans. /Viz naše sdělení č.36, 37, 48 a vyjádření Petra Uhla - vydané naším výborem 18.9.1978./

16.11.1978

Výbor na ochranu nespravedlivě stíhaných

- o - o - o - o - o - o -

Sdělení č. 53

Městský soud v Praze projednal dne 27.10.1978 odvolání prof. Vladimíra Říhy proti rozsudku obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 29.6.1978, jímž byl Vladimír Říha odsouzen pro údajný trestný čin pobuřování /§ 100/1a tr.z./ k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců v I. nápravně výchovné skupině. Vladimír Říha se měl tr. činu dopustit tím, že v 1. polovině roku 1978 rozšiřoval mezi svými přáteli text "Záznam o mém výsledku v Ruzyni" /viz naše sdělení č.19 a č.48/. Městský soud zamítl odvolání obžalovaného a potvrdil prvoinstanční rozsudek jak co do viny, tak co do výše trestu. Vladimír Říha byl souzen na svobodě, výkon trestu dosud nenastoupil.

Vladimír Říha, nar.1907, signatář Charty 77, člen KSC od roku 1924 do r.1970 byl v rozporu s ústavou a přijatými mezinárodními pakty odsouzen výhradně za vyjádření svého/marxistického/ přesvědčení. K ilustraci postupu soudu ~~pro Prahu 1~~/který uvádíme citát z odůvodnění rozsudku obvodního soudu pro Prahu 1./který byl doručen až tři měsíce po hlavní líčení/:

"Dále je třeba přihlédnout i k tomu, že obžalovaný velice dobře zná veškeré materiály a literaturu týkající se marxisticko-leninského světového názoru a je schopný na základě znalosti této literatury natolik pravdivě přesvědčovat jiné o tom, že způsob, kterým je vedeno naše socialistické zřízení, naše ekonomie a podobně není správný".

Rozsudek nad Vladimírem Říhou pokládáme nejen za nespravedlivý, ale vzhledem k jeho věku také za hluboce nehumánní a doufáme, že alespoň prezident republiky použije svého práva a Vladimírovi Říhovi trest pomine.

17. listopadu 1978

Výbor na ochranu nespravedlivě stíhaných

o o o - o - o - o -

Sdělení č.54

Ve dnech předcházejících 28. říjnu 1978 provedla Státní bezpečnost řadu akcí, zaměřených proti čs. obráncům lidských práv. Podle neúplných zpráv byl jen v Praze vyslýchán větší počet signatářů Charty 77 /Karel Bartošek, Ota Bednářová, Ladislav Hejdiánek, František Kriegel, Karel Kyncl, Jan Křen, Jaromír Lítera, Helena Němcová, Josef Stehlík, Dagmar Vaněčková, Jiřina Zelenková/, dále Jna Moravec a Tomáš Petřivý, který byl 48 hodin zajištěn v cele předběžného zadržení. V bytě manželů Vaněčkových byla provedena domovní prohlídka /27.10/. Dne 20.10. byla provedena osobní prohlídka Anny

Sabatové st. na nádraží v Brně poté, co přicestovala z Prahy. Tento akt své-
vole neměl žádný právní podklad.

Výbor upozorňuje na to, že podobné zásahy StB jsou běžné a neomezují se
jen na období před významnými výročími. Při eskalaci útoků proti obráncům
lidských práv a nekonformním občanům slouží StB tato výročí a údajné pátrá-
ní po akcích k nim jen jako záminka.

16. listopadu 1978

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

ooo 000 ooo

Sdělení č. 55

Dne 14. 11. 1978 proběhlo před senátem městského soudu v Brně /předseda se-
nátu Zizlavský, prokurátor Chudoba/ závěrečná část hlavního líčení v trest-
ní věci proti Petru C i b u l k o v i /nar. 1953, byt Vrázova 53, Brno/,
Liboru C h l o u p k o v i /nar. 17.9.1955, bytem Tábor 13, Brno/ a Petru
P o s p í c h a l o v i /nar. 1960, bytem Bohuslava Martinů, Brno/ - hájili
je advokáti Macourek, Rezek a Urválková. Všichni jsou obviněni z trestného
činu pobuřování /§ 100/1a tr.z., Petr Cibulka navíc § 100/2 tr.z./ a jsou
od dubna 1978 ve vazbě ve věznici v Brně-Bohunicích, adresa: Brno 2, pošt.
schr. 151 /viz naše sdělení č. 2, 12, 42 a 48/.

Udajná trestná činnost obžalovaných měla spočívat v tom, že v bytě Petra
Cibulky se za účasti asi 20 osob konaly 2 soukromé koncerty zpěváků Jarosla-
va Hutky /který se mezitím vystěhoval z republiky/ a Vlastimila Třešnáka,
kteří prý ve svých písních pobuřovali proti čs. státnímu zřízení a jeho vymo-
ženostem; obvinění prý při různých příležitostech rážširovali magnetofonové
nahrávky neoficiálních skupin hudebních, strojopisy literárních děl v Česko-
slovensku nepublikovaných autorů a texty Charty 77.

Při hlavním líčení bylo vyslechnuto 11 svědků a konstatovány materiály od-
náté při domovní prohlídce v bytě Petra Cibulky nebo získané z jeho neprávem
zadržované korespondence /magnetofonové nahrávky a texty dopisu Václava Havla
prezidentu republiky Husákoví z r. 1975/, odnáté při prohlídce bytu Libora
Chloupeka /strojopisy mnoha literárních děl a některé texty Charty 77/ a do-
brovolně vydané Petrem Pospíchálem /několik textů Charty 77/. Přes námítky
obhájců soud bez důkazů předpokládal, že obžalovaní, kteří se sotva znali,
jednali ve vzájemném srozumění a tedy jako spolupachatelé téhož trestného
činu. Soud zamítl vyslechnout zpěváky Jaroslava Hutku a Vlastimila Třešnáka.
Soud rovněž zamítl návrh obviněných, aby bylo v rámci důkazního řízení zkou-
máno, zda obsah inkriminovaných materiálů je vskutku lživý, protisocialistick-
ý a pobuřující.

Prokurátor charakterizoval počínání obžalovaných jako vysoce společensky
nebezpečné, neboť působili zejména mezi mládeží a stali se v době, kdy ČSSR
a ostatní státy světové socialistické soustavy byly vystaveny pomlouvačné
kampani západní propagandy v souvislosti s 10. výročím internacionální pomoci,
"prodlouženou rukou" těchto nepřátelských sil. Proto navrhl tresty v horní
třetině trestní sazby.

Obhájci poukázali na formální nedostatky trestního řízení, konstatovali,
že spáchání trestného činu nebylo obhajebou prokázáno, ani co do skutkové pod-
staty ani co do zákonem požadované subjektivní podmínky /nepřátelství proti
socialistickému státnímu a společenskému zřízení/ a navrhli, aby všichni ob-
žalovaní byli zproštěni viny v plném rozsahu.

Závěrečné řeči obžalovaných vyzněly neobyčejně důstojně. Bylo patrné, že
tito mladí mužští lidé jsou odhodláni hájit pravdu s plným vědomím, že si tím
ještě zhorší svou momentálně těžkou situaci. Všichni důrazně popřeli, že by
jednali z nepřátelských pohnutek. Petr Cibulka hovořil a svém dlouholetém záj-
mu o současnou hudební tvorbu, které se věnoval v rámci činnosti jazzové sekce.
Hudební nahrávky neoficiálních skupin i zpěváků sledoval pro jejich vysokou
uměleckou úroveň. Dopis Václava Havla Gustávu Husákoví ho zaujal zejména pro
obsáhlou kritiku kulturní politiky - takovou kritiku považuje stále za aktu-
ální. Libor Chloupek se bránil tím, že je stíhán za vlastnictví pravdivých a
umělecky vysoce hodnotných textů a svá tvrzení dokazoval kulturním rozborem
některých děl. V polemice s oficiálním tvrzením /V. Bilak/, že u nás nesmí pu-
blikovat jen několik jedinců, z paměti nadiktoval do protokolů několik desítek

známých českých autorů, jejichž díla jsou nyní v ČSSR zakázána. Plně se ztotožnil s tím, že Charta 77 tuto situaci kritizuje. Upozornil na nedemokratičnost některých mnoha československých zákonů, zvláště některých paragrafů trestního zákona a odsoudil trest smrti jako zcela odporující zásadám humanismu. Vzněl obvinění, že StB svými způsoby práce /jako např. uvedl zanedbání listovního tajemství u Petra Cibulky/ a soud svou předpojatostí porušují Ústavu ČSSR a mezinárodní paktů obsažené ve vyhlášce 120. Petr Pospíchal uvedl, že od dětství byl vychován ke kritickému myšlení. Sám se přesvědčil /a dokázal to na příkladech/, že Charta 77 je pravdivá a odsoudil pronásledování jejích stoupenců. Vyslovil naději, že soud odliší pozitivní význam kritiky v její přínos od nepřátelských úmyslů a že všechny obviněné osvobodí. V opačném případě by rozsudek považoval za odsouzení všech kriticky myslících, zejména mladých lidí.

Soud shledal obviněné vinnými ve smyslu obžaloby a odsoudil je k nepodmíněným trestům odnětí svobody v I. nápravně-výchovné skupině: Petra Cibulku na 2 roky, Libora Chloupeka na 20 měsíců a Petra Pospíchala /jako mladistvého/ na 11 měsíců. Všichni obžalovaní se okamžitě odvolali, prokurátor se zatím nevyjádřil. Libor Chloupek prohlásil, že se odvolává také k Mezinárodnímu soudu pro lidská práva ve Štrasburku a že okamžitě zahajuje proteseční hladovku. Naopak předseda senátu uvedl, že obžalovaní vlastně měli být souzeni pro podvracení republiky. Sdělil, že žádost o propuštění Petra Pospíchala z vazby se zamítá, protože se tento tak hrdinsky stavěl ke své činnosti, že je nebezpečí, že by v ní po propuštění z vazby pokračoval.

Závěr hlavního líčení vyzněl jako veřejná /byť kromě objednané "veřejnosti" byly do soudní síně vpuštěny prakticky jen rodiny obžalovaných/ obžaloba praktik, které se pomocí trestního zákoníku snaží umlčet legální kulturní a občanskou aktivitu. Na kritické a věcné argumenty dokázala státní moc uvést jen jedinou odpověď: tvrdé tresty těmto mladým dělníkům, kteří mají být v "nápravně-výchovných ústavech" napravováni ze své touhy jednat čestně a pravdivě. Jak jsme již zdůraznili /Sdělení č. 42/, nejde v tomto případě jen o ojedinělý akt justiční represe, ale o útok na celou československou neoficiální kulturu. Výbor se plně solidarizuje s obžalovanými i s jejich počínáním a znovu vyzývá k účinné solidaritě všechny lidi dobré vůle - doma i v zahraničí.

17. listopadu 1978

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

ooo 000 ooo

Sdělení č. 56

Okresní soud v Jihlavě za předsednictví JUDr. Libenského odsoudil v hlavním líčení dne 10.11.1978 Josefa Brychtu /nar. 17.3.1932/ a ing. Pavla Nováka /nar. 26.2.1943/ za trestný čin pobuřování /§100, odst. 1 a, c tr. zák./ k nepodmíněným trestům odnětí svobody v trvání 8 měsíců v I. nápravně výchovné skupině. Obžaloba je viní z toho, že údajně z nepřátelství k socialistickému společenskému zřízení rozpisovali a dál předávali písemnosti souvisící s Chartou 77 a další materiály, označené za tendenčně zaměřené proti současnému politickému vývoji v našem státě. Oba obvinění jsou od 21. dubna 1978 ve vazbě ve věznicí Brno-Bohunice.

Prokurátor JUDr. Bayer se v obžalobě i během dalšího líčení snažil obžalované charakterizovat jako iniciátory založení údajně protisocialistické organizace Klub angažovaných straníků na Jihlavsku a označoval písemnosti, související s Chartou 77, za tiskoviny stojící mimo zákon. Předseda soudu řídil jednání zdánlivě s objektivitou a v závěru líčení oznámil, že soud odmítá připustit jako přitěžující okolnosti členství obžalovaných v KAN i jejich politickou činnost před desíti lety.

Soud uznal vinu obou obžalovaných a tresty udělil nižší než žádal prokurátor, který navrhoval trest v délce 18 měsíců. I když by se mohlo zdát, že vynesení rozsudek, který dosud nenabyl právní moci, je mírný, neboť tresty jsou téměř pokryty vazbou, jde znovu o zjevné protiprávní postížení občanů, kteří zákonným způsobem uplatňují svá práva. Navíc je to další pokus státní moci postavit mimo zákon činnost Charty 77.

Josef Brychta, zástupce vedoucího prodejny Jednota, je ženatý, má invalidního syna, jeho rodina bydlí v Jihlavě, U větrníku č. 37.

Ing. Pavel Novák, dělník, n.p. Tona, je ženatý, otec dvou nezletilých dětí, rodina bydlí v Jihlavě, Krajní č. 2.

Zdravotní stav obžalovaných se ve vazbě značně zhoršil.

0. listopadu 1978

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

ooo 000 ooo

Sdělení č. 57

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných oznamuje, že jeho spolupracovník prof. Dr. František Janouch, bytem Bergtorpvägen 62, S 18364, Täby, Švédsko /tel. 87564828/, spolupracovník Amnesty International, se podjal úkolu zprostředkovat styky Výboru s různými zahraničními organizacemi, především s Amnesty International, a pomáhat při seznamování zahraniční veřejnosti s jeho prací.

20. 11. 1978

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

ooo 000 ooo

Otevřený dopis Sejmu PLR a Federálnímu shromáždění ČSSR

Výbor společenské sebeobraný /KOR/ a Charta 77 jsou nezávislé občanské iniciativy, které vznikly a pracují ve shodě se zákony svých zemí. Zástupci těchto společenství se chtěli dne 1.10.1978 sejít na "Cestě československo-polského přátelství" v Krkonoších k přátelské schůzce, aby si pohovořili o své práci. Bezpečnostní orgány obou států v den plánované schůzky obsadily pohraniční oblast, aby schůzku znemožnily. Jejich účastníkům nebylo dovoleno vstoupit na tuto cestu, normálně přístupnou občanům obou států, čímž byla hrubě omezena jejich osobní svoboda. Někteří z nich byli dokonce bez jakéhokoliv věcného důvodu zadrženi na 48 hodin /Adam Michnik, Jan Litynski, Piotr Maimski, Jiří Němec, Tomáš Petřivý/, přičemž na mluvčího Charty 77 dr. Jaroslava Šabatu uvalil okresní prokurátor v Trutnově Doležal později vazbu a vznesl proti němu obvinění, že napadl příslušníka Bezpečnosti. Přitom je nám naopak známo, že se Jaroslav Šabata nechal pokojně odvést na policejní stanici, kde ho pak později policisté bezdůvodně napadli a surově zbilili. Protestujeme proti tomuto protiprávnímu jednání polské a československé Bezpečnosti a žádáme, abyste se zasedili o nápravu jeho následků, především o okamžité propuštění dr. Jaroslava Šabaty, a abyste svým vlivem dosáhli toho, aby se příště takové akce neopakovaly. Poškozují prestiž obou zemí.

11. 11. 1978

Výbor společenské sebeobraný /KOR/

Charta 77 - mluvčí:
Dr. Ladislav Hejdlánek
Václav Havel

ooo 000 ooo

EXTRABLATT - rakouský měsíčník pro politiku a kulturu zveřejnil ve svém srpnovém /1978/ čísle rozhovor s Jaroslavem Šabatou, dále reportáž Georga Lampeho "Pražské jaro po deseti letech - Švejk žije", úvahu Antonína Pelinky "Ať v Evropě zavládne mír" a fejeton Pavla Kohouta "Výslech svědka"; přináší rovněž bohatý fotografický materiál.

Rozhovor Extrablattu s mluvčím Charty 77 Jaroslavem Šabatou

EB: Pane profesore Šabato, jste od dubna jeden ze tří mluvčích Charty 77. Charta existuje už jeden a půl roku. Jaká je její bilance?

J.Š. To, že po roce a půl ještě existuje a žije, je vlastně její největší úspěch. A já jsem po posledních diskusích přesvědčen o tom, že bude žít dále. Prodělala ovšem vývoj.

EB: Jaký vývoj?

J.Š. Chceme, aby se do diskuzního procesu zapojily širší kruhy. Tento ~~pro~~

proces by se měl stát permanentním. Do dnešního dne vydala Charta 16 dokumentů. V příštím dokumentu - půjde o dokument o dokumentech - se má pojednávat právě o těchto perspektivách. V budoucnu by dokumenty neměly být vypracovávány tím či oním určeným okruhem lidí, nýbrž předem široce diskutovány, a to také lidmi, kteří nejdou bezprostředně opzičně aktivní, ale jsou kritičtí. Tito lidé mohou být důležitým přínosem při řešení některých otázek. Síře, o níž usilujeme, by měla také dlouhodobě prohloubit perspektivy naší politiky. Kromě toho chceme i působit tak, aby aspon část obyvatelstva vytvořila postupně kriticko-produktivní klima a zaujala veřejný postoj.

EB : V podmínkách illegality je však velmi obtížné vést takovou diskusi.

JŠ : Jstě, pracujeme fakticky v ilegálních podmínkách /1/. POvažujeme se za solidární spojení lidí - říkám vědomě, že nikoliv za organizaci - kteří působí v rámci čs. zákonů. To je naše koncepce, která ale není druhou stranou akceptována. Avšak v určitém smyslu je Charta respektována. Hovoří se o nás nejen jako o nepřátelích socialismu, nýbrž jsme označováni také za revizionisty, oportunisty nebo jiné uchylkáře.

Je z toho cítit snaha v tomto smyslu diferencovat. A to není dobré. Neboť je to snaha vyrazit do opoziceklín. To vidíme zcela jasně. Na druhé straně je ale vládnoucí áila nucena lavírovat, nechce-li vypadat tak, jako by potlačovala boje za lidská práva. Chce dokázat, že zákony porušujeme my. Ale to se jí nedaří tak lehce. Proto musí postupovat opatrněji. A to je právě neostalinismus. ~~Revizionismus~~ a ne stalinismus starého ražení.

EB : Ale cožpak represivní optření a způsob difamování opozice silně nepřipomínají starostalinská 50. léta ?

JŠ : Bez pochyb existuje v aprátě stalinismus, také tam jsou přesvědčení stalinisté. Například major, který mě vyslychal během Brežněvovy návštěvy, se netajil tím, že o Stalinově "dobré politice" soudí totéž, co před pětadvaceti lety. Je to pikantní příhoda: položil mi otázku, jestli bych byl ochoten složit funkci mluvčího Charty; revanšovslí by se mi, můj syn by mohl studovat. Zasmál jsem se. A teď nastala zvláštní situace. On se také zasmál a řekl : "Tak vidíte, jako Stalin".- Stalin totiž přijal zprávu, že jeho syn padl do německého zajetí zcela chladnokrevně. "Stalin byl dobrý komunista a vy jste také komunista"/2/. Tak jsem dostal vysvědčení, že jsem dobrý komunista. Je to paradox, ale ten muž je skutečně přesvědčen, že represe je dobrá věc a že by měla být ještě zesílena. Tento zásadový major má svým způsobem pochopení pro protivníka, který zaujímá takový postoj jako já. Není tu ale sám. Je výrazem velmi agresivních tendencí, které se prosazují ve státním aparátě. Jsou to reakce na nespokojenost, panující v částech byrokracie, k níž nepatří jen příslušníci StB.

EB: Jsou to pouze tendence nebo jde o všeobecné zotřzení represe ?

JŠ : Je třeba říci, že potlačování opozice se stupňuje. Byly např. podniknuty velmi tvrdé zásahy proti edici Petlici. Žde v Brně byli před několika týdny zatčeni tři mladí lidé, kteří s Petlicí spolupracovali. Zdůrazňují to proto, že na Západě se někdy situace v oblasti podzemních publikací představuje poněkud růžově. Až dosud byla tato aktivita trpěnou pololegální činností.

EB: Souvisí zotřřování represe s nadcházejícím výročím sovětské invaze?

JŠ: Zajisté. Ale zdá se, že výročí bude příležitostí k tomu, aby se mohly ještě více utáhnout šrouby represe. Je obava, že 21.srpne bude vzat za záminku k ještě tvrdším zásahům.

B: Je Charta známa širší veřejnosti?

JŠ: Na to není lehká odpověď. Symbol Charta 77 je velmi znám. V ČSSR vědí

nejen statisíce, ale miliony lidí, že Charta existuje a že to či onodělá. Má smypatie, ale lidé jsou skeptičtí, pokud jde o účinek Charty: "Spíš to není nanič". Pociť vlastní bezmoci je v této zemi velmi silný. Charta však jistě přispěla k tomu, že stále více lidí má čím dále tím méně strachu.

EB: Hovořil jste o strachu "těch dole". Slavná ungergroudová kapela Plastic People zpívala v jedné písni o stonásobném strachu byrokracie. Jak to vypadá se strachem "těch nahoře"?

JŠ: Ano, ano, to je důležité vědět, že existují tyto dva druhy strachu. Myslím si, že by se mělo postupovat tak, aby tento strach na obou stranách byl zmírněn. Nechceme, aby se společnost ostře polarizovala. Je třeba diferencovat. Komunistická strana není pouze byrokracie. V určitých kruzích je členství ve straně stále ještě motivováno ideologicky nikoliv jen čistě osobními nebo nízkými pohnutkami. Vládnoucí strana má stále ještě podporu skupin, které jsou významné a které nemohou být označeny za čistě byrokratické. Jistě, mnozí lidé jsou členy strany z čistě pragmatických důvodů. Ale také pragmatické myšlení se může radikalizovat a bude se radikalizovat. Může a musí se tady počítat s reformními tendencemi uvnitř komunistické strany.

EB: Znamená to, že vidíte možnost změny, možnost reformovatelnosti strany?

JŠ: O tom se u nás hodně diskutuje. Rečeno zcela otevřeně: já nejsem reformní komunist. Nechci v žádném směru vzbuzovat iluze, jako by se strana mohla reformovat - a už vůbec ne sama ze sebe/3/. To už si vůbec nemyslím. Ale když říkám, že jsme pro konstruktivní dialog, myslíme to doopravdy. Není to pro nás pouhá taktika. Nechci tím říci, že skutečně byrokratické síly jsou dialogu schopny. Ale stranu nelze redukovat na čistě byrokratické síly. Malý příklad: Prodavač v obchodě, kde pravidelně nakupují - člen stravy - hovořil na schůzi ideologické komise svazu mládeže o tom, že by se přece s chartisty měl vést dialog. Je to tak trochu švejkovský typ a chtěl nějak oživit unuděné jednání komise. Vyslovil přitom také moje jméno. První - ostrá reakce tajemníka byla: "Jak to, že znáš Šabatu?" A potom: "Ten Šabata tady může dělat nanejvýš uklízečku, dialog s ním žádný nepovedeme." Rudé právo ten mladý prodavač čist nemůže. "Je mi to odporné", tvrdil mi. Opravdu rád by s námi vedl dialog. A takových je ve straně mnoho.

EB: Chartisté jsou režimem považováni za "nepřátele socialismu". Cím vlastně jsou skutečně, myslím politicky?

JŠ: Chartisté odrážejí politickou strukturu obyvatelstva. Ta je přirozeně velmi různorodá. Pod tlakem shora vzniká - přes odlišnost myšlení a výchozích podmínek - dosti pevná jednota. Společná všem je touha po demokracii, silné demokratické cítění. A tak se vyvinula zvláštní situace, kdy komunisté, nekomunisté a možná také - vzato psychologicky - antikomunisté /kteří nemají nic společného s reakčními antikomunisty na Západě/ se pevně spojili do společné fronty. Solidarita je dost značná.

EB: A o které různé politické směry jde?

JŠ: Je tu křídlo reformních komunistů, "pražské jaro". Mají jistý odstup k tomu, co se v jejich prostředí chápe jako radikalismus. V několika málo případech by bylo dokonce možno říci, že se jedná o sociálně zabarvenou pozici. Hrají v tom totiž roli nejen politicko-ideologické momenty. Jsou to bývalí univerzitní profesori, vysocí straničtí funkcionáři... A je to paradox: Na jedné straně jsou tito reformní komunisté, umírněné křídlo, a na druhé straně "pěšáci", radikální a silně proletářští. Tak např. lidí z kulturního undergroundu jsou většinou dělníci. Mnozí z nich přitom nemají komunistickou minulost. Zhruba je

tedy možno rozlišovat mezi "umírněnými" a "antibyrokratickými radikály". Je ale přitom nutno být opatrný. Politicky to není tak jednoduché a nelze říci: pravdu má ten či onen. Věci jsou mnohem složitější. Komunikace o obyvatelstvem je velmi omezená. Proces politického zrání jevu "Charta" není dosud ukončen. Stále ještě kvasí.

EB: A kde se nalézáte Vy, pane profesore, v tomto spektru?

JŠ: Už jsem řekl, že nejsem reformní komunist. Orientace, kterou zastávám, vychází z toho, že se musí ustavit nezávislá politická síla. Největší část Charty projevuje zdravou tendenci po jednotě. A nejedná se při tom o nějaké pragmatické a taktické úsilí o konkrétní spolupráci, ale o skutečné hnutí za novou politickou formaci. Měla by být novou demokratickou levicí, jasnou socialistickou alternativou. To se také projevilo v manifestu "Sto let českého socialismu". Tento dokument nepodepsali jen socialisté v užším slova smyslu, ale také exkomunisté, jakož i příslušníci opozice s největší autoritou jako dr. František Kriegel. Jsou pod ním i jména křesťanských socialistů, jakož i "osamělých běžců" jako je Václav Havel. Fronta je tedy dosti široká a soustředí největší část politicky aktivních a myslících lidí v Chartě a opozici. Radikální levice v Chartě, trockisté, text sice nepodepsali, ale Petr Uhl mi řekl, že lituje, že k tomu nebyl vyzván. Jako revoluční marxista by mohl - míní Uhl - text také podepsat. Přitom existuje velká svornost v základní otázce, jak by měla vypadat socialistická alternativa k "reálnému socialismu": sjednotili jsme se na termínu demokratická samospráva /4/. A tato myšlenka má v naší zemi pevnou tradici. Bylo tomu tak při všech převratech a v revolučních krizích: po první a po druhé světové válce a také po ztroskotání byrokratického socialismu v r.1968: tehdy se vždy vynořila představa - i když často nejasná - samosprávného socialismu.

EB: A není určitý rozpor mezi těmito velkými cíli a mezi slabostí české opozice a Charty?

JŠ: Myslíme-li v mocenských pojmech, jsme slabí. Celíme obrovskému represivnímu aparátu. Ale i když jsme v tomto směru slabí, jsme velmi silní v morálním smyslu. A to je také síla. Pro marxistu přece neplatí, že proti fyzické síle lze použít jen fyzickou sílu.

Poznámky:

- 1/ Podle vyjádření Jaroslava Šabaty byl smysl jeho slov na několika místech posunut. Na tomto místě poskytl delší výklad o obtížnosti podmínek, v nichž Charta 77 pracuje; neuvedl však, že jsou to podmínky "ilegální", tento názor nezastává.
- /2/ Tento výrok vyšetřovatel neuvedl, jde o úvahu samotného Jaroslava Šabaty, který navazuje na vyšetřovatele; redaktor Extrablatu se zmýlil.
- /3/ Podle dodatečného ústního vyjádření Jaroslava Šabaty měla uvedená pasáž vyjádřit jeho názor, že strana není v žádném případě reformovatelná /schopná obrody/ ze sebe sama, ale naopak, že je reformovatelná pod vnějším tlakem určitých typů společenského vývoje. Redaktor tento smysl posunul.
- 4/ Titulek rozhovoru Jaroslava Šabaty s redaktorem Extrablatu je "Samospráva proti reálnému socialismu": Jaroslav Šabata litoval, že Extrablát nenazval rozhovor "Demokratická samospráva proti reálnému socialismu".

/Přeložil Petr Uhl/

- o-o -o - o - o - o -

Otevřený dopis

Willy Brandt, Spolková republika Německo
James Collaghan, Velká Británie
Gottino Craxi, Itálie
Bruno Kreisky, Rakousko
Francois Mitterand, Francie
Olof Palme, Švédsko

ooo 000 ooo

Vážený pánové,

obracíme se na Vás jako demokraté na demokraty, socialisté na socialisty. V Československu se stupňují soudní a mimosoudní represe vůči osobám, které se připojily k hnutí na obranu občanských a lidských práv. Chceme Vás upozornit na jeden z těchto případů, který se týká zvláště významné osobnosti. Jde o dr. Jaroslava Šabatu, který byl zadržen 1. října 1978 v blízkosti československo-polských hranic, kde se měl setkat s polským obránci lidských práv. V současné době je vězněn v Hradci Králové a obviněn z údajného napadení veřejného činitele. Tedy z téhož deliktu, pro který byl nedávno odsouzen evangelický farář Jan Simsa.

Dr. Jaroslav Šabata /1927/, univerzitní učitel v oboru psychologie, byl dlouholetým členem a funkcionářem Komunistické strany Československa. V r. 1968 zastával vysoké stranické funkce a patřil k předním ideologům progresivního křídla KSČ. Roku 1969 byl vyloučen z KSČ, ztratil své zaměstnání na univerzitě a pracoval pak jako dělník. V listopadu 1971 byl zatčen, v červenci 1972 odsouzen na 6 a 1/2 roku vězení. Propuštěn byl koncem roku 1976, patřil k prvním signatářům Charty 77 a na jaře 1978 se stal jedním ze tří mluvčích tohoto hnutí. Zdravotní stav dr. Šabaty není dobrý: trpí srdeční nemocí, byl již dvakrát postižen infarktem myokardu, v tomto roce mu byl přiznán invalidní důchod.

Dr. Jaroslav Šabata je komunista. Mezi signatáři tohoto dopisu převažují socialisté. Osobnosti dr. Šabaty si velmi vážíme, jeho případ považujeme za svůj a vyjadřujeme mu plnou solidaritu. Domníváme se, že ani Vám, vážení pánové, nemůže být lhostejné, za co a jakým způsobem jsou souzeni lidé, kteří v posledních letech zasvětili svůj život úsilí za uskutečňování lidských práv v kterékoliv zemi.

Pokládáme za velmi pravděpodobné, že dr. Šabata bude souzen a odsouzen. Víme dobře, že tuto skutečnost můžete stěží ovlivnit. Pokud se na Vás obracíme, činíme tak ze zcela konkrétního důvodu. Praxe československých soudů poslední doby neodpovídá zásadě veřejnosti soudního jednání, ačkoliv tato zásada je uvedena v československých zákonech a dokonce v československé Ústavě. Při dvou procesech politického charakteru, k nimž došlo v Brně v říjnu 1978, byli do soudní místnosti připuštěni pouze nejbližší příbuzní obžalovaných, jinak byla místnost zaplněna osobami, které nikdo ze souzených ani nikdo z jejich známých neznal. K jednomu z těchto přelíčení nebyl povolen vstup ani rakouskému právníkovi, dr. Wolfgangu ~~igera~~ ~~ignero~~vi, vyslanému do Brna organizací Amnesty International.

Za těchto okolností bychom uvítali, kdyby se procesu s mluvčím Charta 77 dr. Jaroslavem Šabatou mohli zúčastnit zahraniční pozorovatelé a zahraniční právníci, a žádáme Vás, abyste tento požadavek podporovali. Nejde jistě o požadavek přemrštěný, vždyť zahraniční právníci a pozorovatelé byli přítomni i lipskému procesu s Jiřím Dimitrovem v nacistickém Německu. Ze sovětské strany byla před několika lety nabízena právní pomoc v záležitosti Luise Corvolána, takže i sovětská vláda ~~ukázala~~ ukázala, že pokládá zahraniční účast a zahraniční právní pomoc při ~~soudních~~ soudech politického charakteru za věc zásadně správnou a oprávněnou.

Pouze veřejné přelíčení s účastí zahraničních pozorovatelů může přispět k tomu, aby se objektivně ukázalo, co se stalo 1. října 1978 v blízkosti československo-polských hranic a jaká je praxe československé Státní bezpečnosti a československého soudnictví. Pouze veřejná přelíčení mohou - kdekoliv na světě - pomoci k tomu, aby soudy vystupovaly nezávisle na státní moci a aby nebyly zneužívány k potlačování názorů a postojů odchylných od těch, které prosazují vládnoucí kruhy.

V Brně a v Praze, dne 10. listopadu 1978

ing. Rudolf Battěk
 ta Bednářová
 Daniela Bísková
 Michael Dymáček
 Václav Havel
 Ivan Klíma
 dr. Vendelín Komeda
 dr. František Kriegel
 Živana Matuščíková
 Jana Musilová
 Drahuše Proboštová
 Zuzan Richterová
 Jiří Ruml
 Anna Šabatová ml.
 Zdena Tominová
 dr. Milan Uhe
 Jan Vladislav
 Petr Zeman

ing. Jiří Bednář
 ing. Antonín Běhounek
 František Bublan
 prof. dr. Jiří Hájek
 dr. Ladislav Hejdiánek
 Helena Klímová
 František Korbela
 Jiří Křivský
 dr. Jaroslav Mezník
 Jiří Müller
 Miloš Rejchrt
 ing. Pavel Roubal
 dr. Pavel Rychetský
 dr. Milena Simsová
 Jan Trefulka
 ing. Petr Uhl
 Alois Vrána

Jan Bednář
 ing. Tomáš Bísek
 Albert Černý
 Jiří Gruša
 Jindra Kadlecová
 prof. Božena Komárková
 Anna Koutná
 Marta Kubišová
 ing. Oldřich Musil
 ing. Zdeněk Pokorný
 Aleš Richter
 ing. Věra Roubalová
 Jan Šabata
 Jan Tesař
 dr. ing. Jakub Trojan
 Zdeněk Urbánek
 ing. Alois Vyroubal

ooo 000 ooo

J. E. arcibiskup František kardinál dr. Tomášek

Vážený pane kardinále!

Tento list adresuji Vám a zároveň veřejnosti.

Od počátku občanské iniciativy Charta 77 i nezávisle na ni bylo zasláno státním činitelům a organizacím mnoho žádostí o přešetření případů nespravedlivě stíhaných osob a protestů proti nezákonnému zneužívání moci orgány ministerstva vnitra.

Na zodpovědných místech se však spravedlnosti nikdo nedovolal. Žádosti a protesty skončily v aktech státní bezpečnosti jako kompromitující materiál proti jejich pisatelům a namísto odpovědi následovaly další nezákonnosti.

Hlubokým smutkem mne naplňuje fyzický nátlak, počínaje zbitím Ivana Medka a B. Doležala až po vážné zranění J. Kasala a P. Landovského.

Nejžalostnější pak je situace lidí vězněných a odsuzovaných v rozporu s našimi ústavními a zákonnými právy.

Především mám na mysli Jana Šimsu, Jaroslava Šabatu a Jiřího Lederera, kteří jsou vážně nemocni. Případem krajní nelidskosti je známý případ Miloslava Černého, jehož současný stav je přes všechny žádosti a protesty nanejvýš kritický a při životě už ho udržuje pouze víra.

Dále vzpomínám na vězněné přátele Ivana Manásk a Michala Kobala, Petra Cibulku, Petra Pospíchala, Libora Chloupka, Ivana Jirouse, Aleše Březinu, Aleše Macháčka a Vladimíra Laštůky.

V posledních dnech mnou zvláště otrásl rozsudek nad Jiřím Čmelem, který byl odsouzen na 18 měsíců vězení, ačkoliv nebyl usvědčen, zato čtyři svědci vypověděli u soudu o metodách vyšetřovatelů, kterými byli dohnáni ke křivým svědectvím. Zde již přítomnost nepřipomíná jen padesátá léta, ale přímo na ně navazuje. Dovoluji si Vám tímto oznámit, že prosím za vysvobození všech nespravedlivě stíhaných lidí. Každý večer v 9 hodin se v tichosti obracím se svou prosbou k Bohu. Prosím za spravedlnost společně s lidmi věřícími ve spravedlnost Boží.

V Praze 31. října 1978

Karel Soukup
 Anny Letenské 16, Praha 2

Na vědomí:

synodní senior českobratrské církve evangelické

Dr. Jiří Hájek

svatý otec JAN PAVEL II.

SVĚTOVÁ RADA CÍRKVÍ

Připojujeme se k prosbě Karla Soukupa:

Zdeněk Bárta
 Pavel Blatný
 Otta Bednářová
 Milan Daler
 Karel Havlíček
 Jana Hlavsová
 Jan Hrác
 Jan Hrabina
 Hana Chmelová
 Juliana Jirousová
 Jana Jonáková
 Svatopluk Karásek
 Viktor Klouda
 Jan Litominský
 Ivana Malíková
 Miroslav Maler
 Pavla Němcová
 Antonín Němejc
 Viktor Parkán
 Vladislav Plíva
 Antonán Pojar
 Milan Píša
 Jan Schneider
 Marie Soukupová st.
 Petruška Šustrová
 Vladimír Voják
 Jana Votavová
 Jiřina Zemanová

Marie Benetková
 Jan Brabec
 Ivan Černega
 Hana Dostálová
 Stanislava Havlíčková
 Dagmar Hlavšová
 Martin Holeňa
 Jaroslav Hutka
 Jaroslav Chnapko
 Miroslav Jirounek
 Josef Janíček
 Jan Kindl
 Jiří Kubíček
 Zdeněk Mach
 Václav Malý
 Bedřich Menert
 David Němec
 Jan Pavelka
 Petra Parkánová
 Martin Podborský
 Květoslava Princová
 Jan Sokol
 Miroslav Skalický
 Karol Sidon
 Miloslava Števíchová
 Zdeněk Vokatý
 Pavel Zajíček
 Vladimír Zvadiš

Václav Benda
 Vratislav Brabenec
 Jiří Černega
 Marta Fiedlerová
 Milan Hlavsa
 Štefan Hiroš
 Vladimír Hrubý
 Daniela Hutková
 Věra Jirousová
 Zbyněk Jonák
 Jiří Kabeš
 Pavel Kirschner
 Jaroslav Kukal
 Lenka Malá
 Václav Sbratil
 Jiří Němec
 Dana Němcová
 František Pánek
 Pavel Pavlovský
 Eva Polanská
 Jana Převratská
 Andrej Stankovič
 Marie Soukupová ml.
 Jiří Slovák
 Zdena Tominová
 Milan Vopálka
 Pavel Zeman

ooo 000 ooo

Otevřený dopis Leonidu Pljuščovi

Petr Uhl napsal dne 5.11.1978 bývalému sovětskému politickému vězni, žijícímu t.č. ve Francii, Leonidu Pljuščovi dopis, který se týká uvěznění Jaroslava Šabaty. Petr Uhl nejprve vysvětluje na čem jsou založeny jeho sympatie k Pljuščovi a připomíná, že na záchraně Leonida Pljušče v r. 1976 má velký podíl i vedení francouzské komunistické strany. Ve svém dopise dále podrobně líčí událost z 1.10.1978, při které byl Jaroslav Šabata, mluvčí Charty 77 nezákonně zatčen v Krkonoších nedaleko Cesty československo-polského přátelství, na které mělo dojít k setkání s polskými obránci lidských práv. Závěr z jeho dopisu citujeme: "V Československu se rozvíjí solidarita s Jaroslavem Šabatou. Ale je třeba - a bývá to naše hlavní ochrana - rozvinout také kampaň mezinárodní solidarity s ním, a tím také s Chartou 77 a čs. lidem. Myslíme vždy zvláště na odbory, socialistické a dělnické organizace a v případě Šabaty zejména na komunistické strany Západní Evropy. A protože jste, abych tak řekl, živoucím svědomím pozitivního postoje FKS, dovoluji se obrátit na Vás, vážený Leonide Ivanoviči: použijte svého vlivu a poukažte na případ Jaroslava Šabaty vedení FKS a zejména soudruhu Georges Marchaisovi, aby tato strana podnikla účinné kroky k osvobození člověka, který zasvětil celý svůj život myšlence komunismu.

Se soudružským pozdravem Petr Uhl

Praha 5.11.1978

ooo 000 ooo

František a Marie Mašterovi z Ostrova nad Ohří, Jungmanova 4, okres Karlovy Vary, jsou signatáři Charty 77, kteří usilují o vystěhování, jež je jim stále odpíráno. František je řidič z povolání, Marie je od podání žádosti ~~v domácnosti, do té doby dělnice. Mají dvě děti~~ o vystěhování v domácnosti, do té doby dělnice. Mají dvě děti.

Správa Pasů a víz
federální ministerstvo vnitra
17034 Praha

Věc: Odvolání na Váš dopis čj. PC 796/vys. 78/1212

Dnes jsme s manželem obdrželi rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vystěhování do Rakouska. Toto rozhodnutí neobsahuje žádné vysvětlení. Není ani dost jasné, co se míní tím, že povolení není v souladu se státním zájmem. Já ani manžel nevykonáváme zaměstnání, které by obsahovalo státní tajemství. Manžel nevykonával základní vojenskou službu. Při posuzování naší žádosti bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že v CSSR žijeme v ucelené rodině. Což se povoluje vystěhování lidem, jen kteří žijí bez zákona? Podle Vás je nutné mít popsany rejstřík trestů, nevykonávat zaměstnání a nestarat se o děti? Jsem rádný člověk, vždycky jsem jednala přímo, proto se nemohu smířit s Vaším rozhodnutím. Podle tisku a sdělovacích prostředků jsou jen jedinci, kteří se chtějí vystěhovat. Podle pana prezidenta Husáka a jeho výroků na sjezdu, kde říkal, že kdo chce jít ať jde, nebudeme nikoho držet, a já chci jít. Jsme dva jedinci s dvěma děvčátky z 15 miliónů lidí v CSSR, kteří se chtějí vystěhovat /tedy zrníčko z tak velké hromady/. Copak není důvod jen to, že zde nechceme žít? Že nesouhlasíme s tím, co se zde děje. Potlačování jakékoliv víry a muset jít jen jediným Vaším směrem, kterému nedávám pražádnou naději na dobré žití. Vidím v tom jen úpadek a neskonale židmání lidí. Hlavně ženy, které zde nemají žádná práva, jen neskonale do úmorů pracovat /rodina, děti, nákupy, a zaměstnání 8 a půl hod/. Jen proto, aby se rodina užívala. Jsem žena v domácnosti, tak ten úpadek mohu lépe vidět, než když jsem byla zaměstnaná. Neskonale zdražování věcí v obchodech všeho druhu. Zajímalo by mne, jak nakupujete Vy, že že to nevidíte? Viděli byste, jak se lidé dovedou prát o kousek jater, která jsou i tak na příděl "každému jenom kousek, na všechny se dostane" říká pan řezník. Stejně se nedostalo. Ovoce, je to k smíchu psát ovoce, protože jeden den v měsíci se prodává, jednou broskve, pak zase meruky, třešně a to vždy po kile. A zase na všechny nezbyvá. Zelenina, při tom slově pláču, nahnílá mrkev, cibule, sem tam celer za 3,- Kčs, který v tom množství natě hledáte. Mohla bych pokračovat dál, ale stydím se za ten hospodářský úpadek. Mimochodem, to byste museli žít mimo CSSR, aby ste to neviděli a neslyšeli. Ženy, které dělají pro stát více než muži, chodí od obchodu k obchodu s nakyslými obličejemi a našponovanými nervy, že nic není a nedostanou to čb ono a ještě je málo peněz. Za nimi se táhnou děti s ubrečenými obličejema, které by chtěly banán či pomeranč a maminka jen nerózně bručí "tak pojd, kde to mám vzít, když to v obchodě nemají". Kdo šidí ty nevinné děti o vitamíny a radost? Tomu Vy říkáte štěstí a budoucnost? Takovou já pro své děti nechci. Chci zůstat žehou člověkem a ne štvancem tohoto státu. Já od Vas nežádám zvýšení plazu, chci odejít a to Vás nic nestojí. Kdo chce žít v CSSR, at zde žije, já v tom nevidím smysl života, žít ve státě, kde není možnost svobodného výjezdu do ostatních zemí světa. V r. 1975 jsme chtěli jet s manželem na dovolenou do Egypta, což nám bylo zamítnuto. Ptám se z jakých důvodů může být odepřena lidem dovolená, kteří rádně pracují a chtějí za svou celoroční práci zasloužený odpočinek? Kdo bere právo mně a celé mojí rodině jet kam chci, kdo osvojuje rozhodovat o mé nejsoukromější záležitosti jako je dovolená. Jakým právem dnes rozhodujete o tom, kde mám žít. Ptám se Vás, žiju ve svobodném státě, kde je mír a svoboda myšlení?

Prosím Vás, abyste změnil původní rozhodnutí Správy pasů a Víz FMV.

Ostrov dne 14. srpna 1978

Marie Mašterová

- o - o - o - o - o - o -

Skupina čs.občanů se obrátila osobním dopisem na papeže Jana Pavla II. s prosbou, aby se zasadil o propuštění čs.politických vězňů. Za všechny

ostatní se jmenovitě uvádějí čtyři z nich /všichni z Moravy/:
evangelický duchovní Jan Šimsa
mluvčí Charty 77 a bývalý funkcionář KSČ Jaroslav Šabata
spisovatel Jaromír Šavrda
aktivista druhé kultury Petr Cibulka

6469

- o - o - o - o - o -

Ing. Zdenka Řeháková popisuje ve své zprávě nazvané: Veliký případ s Procesem, jak dostala výpověď z n.p. Léčiva, Modřany. Zde pracovala jako samostatná technická kontrolorka až do 31. října. Nyní je bez zaměstnání. K výpovědi došlo proto, že si ing. Zdenka Řeháková opisovala v době volna - o pracovní přestávce - fejeton Jaroslava Hutky: Proces.

- o - o - o - o - o -

Charta 77 dostává v těchto dnech cenu za svou činnost v ochranné lidských práv. Jedná se asi o 15.000 švédských korun. Podrobnosti zatím nejsou redakci známy.

- o - o - o - o - o -

Do Prahy přijelo v sobotu 18.11.1978 v nočních hodinách 5 amerických senátorů. Podle zpráv zahraničního tisku projeví zklamání, že je odmítl přijmout prezident republiky. Jednal s nimi zplnomocněný zástupce ministerstva zahraničí a dále Alois Indra. Při těchto jednáních měli senátoři podle zahraničních zpráv vyslovit žádost, že chtějí, aby případnému procesu s Jaroslavem Šabatou, byli přítomni američtí pozorovatelé. V Praze u sochy sv. Václava položili američtí senátoři věnec k uctění památky Jana Palacha, dále navštívili Lány a v pondělí odcestovali do Rumunska. Při pokládání věnce byla asistence policie /3 uniformovaní policisté/. Sotva senátoři odejeli, byl věnec odstraněn.

- o - o - o - o - o -

Ludvík Vaculík napsal fejeton: Pokus o jiný žánr. Je datován 28. října 1978. Další články ani fejetony v tomto období redakce neobdržela.

- o - o - o - o - o -